

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Ing. T. L.**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Juříčkem
sídlem Údolní 5, Brno

proti
žalovanému: **Státní tajemník v Ministerstvu obrany**
sídlem náměstí Svobody 471/4, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí Státního tajemníka v Ministerstvu obrany ze dne 13. 12. 2017, č. j. MO 267510/2017-7542,

takto:

- I. Rozhodnutí Státního tajemníka Ministerstva obrany ze dne 13. 12. 2017, č. j. MO 267510/2017-7542, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Státním tajemníkem v Ministerstvu obrany, kterým

bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru řízení lidských zdrojů sekce státního tajemníka Ministerstva obrany (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 26. 10. 2017, č. j. MO 221724/2017-7542 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci, v řízení podle ust. § 144 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), přiznána úhrada rozdílu, o který byl krácen plat za období od 16. 9. 1999 do 30. 11. 2001 (vyjma období od 7. 10. 2000 do 22. 12. 2000), a to v celkové výši 267 113 Kč.

2. *V prvním žalobním bodu* žalobce považuje posouzení jeho nároku na úhradu rozdílu, o který mu byl krácen za období od 7. 10. 2000 do 22. 12. 2000 (dále též „předmětné období“), kdy byl žalobce v rámci trestního řízení vedeného vůči němu nezákonně držen ve vazbě, za nezákonné. Nesouhlasí s žalovaným, že za dobu vazby není možné přiznat a vyplatit náhradu platu. Tento postup označil Městský soud v Praze za nezákonný v rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 Ad 13/2013-42. Žalovaný interpretoval ust. § 66 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, definující pojem „výkon služby“ zcela v rozporu s výkladem provedeným Městským soudem v Praze, který uzavřel, že vojákovi náleží plat za celé období dočasného zproštění výkonu služby, a to bez ohledu na to, zda má povinnost během této doby plnit služební úkoly či nikoliv. Z dikce výše uvedeného ustanovení i z účelu, který celá úprava dočasného zproštění sleduje, vyplývá závěr, že vojákovi náleží zkrácený plat za celou dobu dočasného zproštění výkonu služby, a to i v situaci, kdy je vazebně stíhán, a tedy dle ust. § 10 odst. 2 písm. i) ve spojení s § 10 odst. 5 zákona o vojácích z povolání služební úkoly neplní. Městský soud v Praze v rozsudku konstatoval, že v části, kde správní orgán rozhodl o tom, že žalobci za období od 7. 10. 2000 do 22. 12. 2000 nenáleží krácený plat, ani doplatek rozdílu, o který byl jeho plat krácen, je řízení zatíženo vadou nezákonnosti. I přesto však správní orgány znovu rozhodly o nepřiznání nároku za toto období.
3. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného ohledně nároku žalobce na nenárokové složky platu. V důsledku nezákonného postupu státu byl žalobci znemožněn řádný výkon služby. Do zproštění výkonu funkce žalobce dosahoval takových pracovních výsledků, že splňoval podmínky a předpoklady pro přiznání odměn, které mu byly také vypláceny. Nemožnost vykonávat dosavadní činnost (neplynoucí ze strany žalobce) nemůže být přičítána k tíži při výpočtu rozdílu, o který mu byl plat krácen ani v případě nenárokových složek platu, neboť těchto by žalobce jistě dosáhl, nebýt nezákonného zásahu do jeho práv. Žalobce se proto domnívá, že mu náleží i odměny vypočtené z výše odměn vyplacených osobám srovnatelného zařazení za předmětné období. Žalobce se též cítí být zkrácen na svých právech, když v důsledku nesprávného postupu státu nebyl povýšen do hodností, na které by měl s ohledem ke všem shora uvedeným okolnostem nárok, a že mu tudíž nebyl promítnut platový nárůst spojený se zvýšením hodností, ani pravidelný platový nárůst vyplývající z pravidel odměňování v Armádě ČR při normálním běhu věcí. Správní orgány tyto žalobcem vznesené nároky označily za spekulativní a odmítly se jimi zabývat. V popsaném postupu shledává žalobce nezákonnost.
4. V závěru žalobce namítá, že shora popsané nároky uplatnil nejdříve žalobou ze dne 15. 6. 2011 v řízení u Obvodního soudu pro Prahu 6, který jej zastavil pro nedostatek pravomoci. Posouzení těchto nároků tak bylo postoupeno žalovanému, který se však odmítl těmito nároky zabývat, a žalobci tak bylo odňato právo na spravedlivé přezkoumání jeho věci jak

ze strany správních orgánů, tak soudů, neboť o nárocích žalobce dosud nebylo rozhodnuto.

5. Žalobce tak navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný v písemném vyjádření nejprve uvedl, že pokud je voják z povolání ve vazbě, a z tohoto důvodu je určen do dispozice, tak službu nevykonává a ani vykonávat nemůže, a tudíž mu plat nenáleží. Žalobce se však dovolává rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 Ad 13/2013-42, ve kterém soud konstatuje, že vojákovi náleží plat za celé období dočasného zproštění výkonu služby bez ohledu na to, zda má povinnost během této doby plnit služební úkoly či nikoliv, a to i v situaci, kdy je vazebně stíhán. V případě doby první vazby tehdy platný zákon č. 76/1959 Sb. skutečně nerozlišoval, zda je zproštěný voják ve vazbě nebo doma nebo plní úkoly podle pokynů nadřízených. Nová rozhodnutí žalovaného tuto skutečnost reflektují. Interpretace žalobce i soudu ve vztahu k druhé vazbě však zcela pomíjí ust. § 66 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, které vymezuje, co je považováno za výkon služby pro nárok na plat, přičemž doba, kdy je určen do dispozice z titulu vazby podle ust. § 10 odst. 2 písm. i) v něm obsažena není. Soud nijak nezduvodnil, proč i v tomto případě přiznal žalobci nárok na plat a služebním orgánům tak nezbylo, než se od tohoto nepřezkoumatelného závěru odchýlit a žalobci náhradu platu za druhou vazbu nepřiznat.
7. K nárokům žalobce na vyplacení cílových odměn za splnění úkolů žalovaný konstatuje, že odměna dle ust. § 13 zákona č. 143/1992 Sb. není složkou platu, jejíž vyplacení by si mohl žalobce automaticky nárokovat. Stran nároku žalobce na jmenování do vyšší hodnosti žalovaný uvádí, že do vyšší vojenské hodnosti je voják jmenován na základě služebního zařazení, ke kterému je stanovena vyšší vojenská hodnost za předpokladu, že splňuje zákonem stanovené podmínky. Žalobce však nebyl na takové místo zařazen a nebylo možné mu tak vyšší vojenskou hodnost přiznat. Ke jmenování do hodnosti generála žalovaný dodává, že tak lze učinit pouze na základě návrhu vlády prezidentem České republiky podle ust. § 7 odst. 4 zákona o vojácích z povolání. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým projednáním věci výslovně souhlasil (přípis ze dne 5. 3. 2018) a žalovaný s takovým projednáním ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 s. ř. s.
10. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
11. Podle ust. § 9 zákona o vojácích z povolání *při důvodném podezření ze závažného porušení služebních povinností nebo ze spáchání trestného činu, obrožoval-li by další výkon služby vojáka důležitý zájem služby nebo objasňování jeho činu, může být voják dočasně zproštěn výkonu služby (...).*
12. Podle ust. § 10 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *voják, který nemůže vykonávat službu ve svém služebním zařazení nebo nemůže být služebně zařazen, se určí do dispozice.*

13. Podle ust. § 10 odst. 2 písm. b) a i) zákona o vojácích z povolání *do dispozice se určí voják na dobu dočasného zproštění výkonu služby; vazby.*
14. Podle ust. § 10 odst. 4 zákona o vojácích z povolání *do doby trvání služebního poměru se nezapočítává doba dispozice, do které byl voják určen podle odstavce 2 písm. g) a h) a podle odstavce 2 písm. i), byl-li pravomocně odsouzen za trestný čin.*
15. Podle ust. § 66 odst. 2 zákona o vojácích z povolání v účinnosti do dne 27. 6. 2002 *se za výkon služby pro nárok na plat považuje doba řádné dovolené, krátké dovolené, zvláštní dovolené, doba dočasného zproštění výkonu služby, doba denního studia, doba studijního volna při studiu při výkonu služby, doba preventivní rehabilitace, doba rekvalifikace, doba služebního volna za nepřetržitý vojenský výcvik a doba služebního volna z důvodů obecného zájmu a pro důležité osobní překážky ve službě s výjimkou dalšího služebního volna pro důležité osobní překážky ve službě nebo z jiných vážných důvodů.*
16. Předně je třeba uvést, že v dané věci již bylo rozhodováno Městským soudem v Praze, a to na základě žaloby podané žalobcem proti rozhodnutí náměstka ministra obrany pro personalistiku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 173-2/2013-7542, o níž Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 Ad 13/2013-42, kdy napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
17. Městský soud v Praze v tomto řízení proto nutně musel dbát, při respektování zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, zda v následně probíhajícím řízení byl respektován v úplnosti závěr (právní názor) vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2017, jímž soud správní orgány v dalším postupu zavázal. Z odůvodnění tohoto rozsudku pro danou věc vyplývá, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nezákonností v části, v níž dospěl k závěru, že žalobci za období strávené ve vazbě od 7. 10. 2000 do 22. 12. 2000 nenáležel krácený plat, ani doplatek rozdílu, o který byl jeho plat krácen. V závěru Městský soud v Praze správním orgánům uložil opětovně posoudit nárok žalobce na dorovnání platu za období, kdy byl ve vazbě jak podle úpravy účinné před 1. 12. 1999, tak podle zákona o vojácích z povolání, jehož relevantní ustanovení soud v tomto rozsudku závazně vyložil.
18. V návaznosti na výše uvedené je úkolem soudu v tomto řízení přezkoumat, zda se v napadeném rozhodnutí odvolací orgán v souladu se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku řádně vypořádal s výše nastolenou otázkou, tj. zda žalobci za období strávené ve vazbě od 7. 10. 2000 do 22. 12. 2000 náležel krácený plat a doplatek rozdílu, o který byl jeho plat krácen.
19. Zprvu je na místě zmínit judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25 uvedl: „Právní názor soudu nelze ponížovat na pouhou „námitku“ (jak žalovaný uvádí ve svém vyjádření k žalobě), o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážit, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována. V této právní věci však žádná z uvedených výjimek v úvahu nepřichází. Neřídil-li se žalovaný právním názorem soudu, podle něhož ze skutkového stavu, jak byl žalovaným zjištěn, nevyplývá, že by se žalobce vytýkaného jednání dopustil, a bez doplnění

dokazování se omezil na polemiku s takto vyřčeným právním názorem soudu, resp. znovu ve svém opětovném rozhodnutí popsal, na základě jakých úvah dospěl k opačnému názoru, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu, než žalobci v jeho žalobní námitce přisvědčit. Nerespektování právního názoru soudu je totiž samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost.“

20. Lze též citovat právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016-39: „Výjimkou z povinnosti správního orgánu řídit se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) je situace, kdy byl tento právní názor v mezidobí (ke dni nového rozhodování žalovaného správního orgánu) překonán judikaturou Nejvyššího správního soudu.“
21. S ohledem na citovanou judikaturu Městský soud v Praze konstatuje, že v mezidobí nedošlo ke změně skutkových okolností, judikatury či právní úpravy (Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku ve věci nároku na plat vzhledem k pobytu žalobce ve vazbě aplikoval jak starou úpravu dle zákona č. 76/1959 Sb., tak úpravu novou dle zákona o vojácích z povolání).
22. Žalovaný správní orgán, vázán právním názorem uvedeným ve výše označeném rozsudku, byl povinen posoudit nárok žalobce na krácený plat a doplatek rozdílu, o který byl jeho plat krácen znovu, přičemž měl vycházet ze závazného výkladu, který Městský soud v Praze vyslovil ve zrušovacím rozsudku. Žalovaný uvedený závazný výklad nejen nerespektoval, ale výslovně s ním polemizoval a označil jej za nepřezkoumatelný. Takový postup je však nepřijatelný a zcela v rozporu s ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. Správní orgány obou stupňů tak, i ve světle citované judikatury, zatížily svá rozhodnutí nezákonností. Přestože už pouhé nerespektování závazného názoru dříve vysloveného soudem je důvodem pro zrušení napadeného, potažmo i prvostupňového rozhodnutí, nebrání tato skutečnost soudu posoudit i ostatní námitky uvedené v žalobě.
23. Jak již bylo výše uvedeno, správní orgány posoudily nárok žalobce na krácený plat a doplatek rozdílu za období od 7. 10. 2000 do 22. 12. 2000, kdy žalobce pobýval ve vazbě, v rozporu se závazným názorem Městského soudu v Praze vysloveného ve výše citovaném rozsudku č. j. 10 Ad 13/2013-42. V dané věci není dán důvod se od tohoto názoru odchýlit a v podrobnostech lze na tento rozsudek odkázat, neboť tuto námitku soud vypořádal již v předcházejícím řízení. Ve stručnosti lze toliko konstatovat, že žalobce má nárok na krácený plat a doplatek rozdílu, o který byl jeho plat krácen i za toto období, neboť se zde jedná o dočasné zproštění výkonu služby ve smyslu ust. § 66 odst. 2 zákona o vojácích z povolání. Tento nárok nelze vyloučit pouze z důvodu, že voják byl určen do dispozice z důvodu, jenž není výslovně vymezen v ust. § 66 odst. 2 (zde z důvodu vazby dle ust. § 10 odst. 2 písm. i). I nadále se totiž jedná o dočasné zproštění výkonu služby. Pro úplnost lze dodat, že dle ust. § 10 odst. 4 se do doby trvání služebního poměru nezapočítává doba dispozice, do které byl voják určen podle odstavce 2 písm. i), byl-li pravomocně odsouzen za trestný čin. K pravomocnému odsouzení žalobce však nedošlo, tudíž se mu doba vazby započítává do doby trvání služebního poměru. První žalobní bod je tak důvodný.
24. Ke druhému žalobnímu bodu soud uvádí, že námitky v něm uvedené, byly rovněž v celé šíři vypořádány v předchozím řízení. I zde tedy soud odkazuje na výše uvedený rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 Ad 13/2013-42. Opět lze ve stručnosti konstatovat, že již dříve udělené odměny nelze nárokovat jako potenciální další příjem, nedošlo-li by k ukončení služebního poměru. Zde se soud ztotožňuje se žalovaným, že tento nárok je

čistě spekulativní. Ani sám žalobce nijak nespecifikoval nárok na určitou odměnu, na základě čeho splnil podmínku pro přiznání takové odměny, tedy že např. splnil mimořádný nebo zvlášť významný pracovní úkol. Žalobce, který byl dočasně zproštěn výkonu služby, takovýchto výsledků z povahy věci dosahovat nemohl. Dle ust. § 13 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, lze za *splnění mimořádných nebo zvlášť významných pracovních úkolů, za jiné mimořádné pracovní zásluby, za poskytnutí osobní pomoci v mimořádných případech, při významných pracovních a životních výročích za dlouhodobě dosahované kvalitní výsledky práce a za službu v ozbrojených silách ve služebním poměru lze zaměstnanci poskytnout odměnu za podmínek stanovených prováděcím předpisem vydaným podle § 23.* Ke splnění žádných takových úkolů však za dobu zproštění výkonu služby nedošlo a ani dojít nemohlo.

25. K námitce nepovýšení do vyšší hodnosti soud konstatuje, že náhrada platu náleží vojákovi ve výši průměrného hrubého výdělku, který se zjišťuje jako průměrný hodinový výdělek (viz ustanovení § 352 a § 356 odst. 1 zákoníku práce, § 68r zákona o vojácích z povolání). Průměrný výdělek se zjišťuje z rozhodného období, kterým je zpravidla kalendářní čtvrtletí předcházející dni, v němž vojákovi vzniklo právo na náhradu platu, a zjištěný průměrný výdělek se zásadně použije pro celou dobu, za níž vojákovi náleží náhrada platu. Žalobou uvedený tzv. přepokládaný platový růst není součástí průměrného výdělku z předcházejícího období výkonu služby. Zároveň nelze přesně určit, zda a kdy případně by byl žalobce povýšen, pokud by nebyl zproštěn služby a tudíž nelze vypočíst výši případné náhrady. V podrobnostech soud odkazuje na zrušující rozsudek v přecházejícím řízení. Druhý žalobní bod tak soud shledal nedůvodným.
26. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Městský soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení z důvodu, že se správní orgány neřídily závazným právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
27. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm se žalovaný v návaznosti na závěry obsažené v tomto rozsudku bude znovu zabývat nárokem žalobce na krácený plat a doplatek rozdílu, o který byl jeho plat krácen za období strávené ve vazbě od 7. 10. 2000 do 22. 12. 2000.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, a podání žaloby § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, včetně DPH v částce 1 428 Kč. Odměna za zastoupení tak činí celkem 8 228 Kč. Žalovaný je tak povinen zástupci žalobce uhradit na nákladech řízení částku 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. března 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu